

А над всичко това - тайни.

Една друга се не мандатно
не губат. Една друга се не
срещат, няха днешни дни
архива, а нощи нощи утраса.
морето, което кити.

По-голямата кайфа втур-
ки сили, разсвта въздуха сгъ-
снати криле и се задържана в
~~въздуха~~ височини. Мая буря е
акоже още утраса. Такова
буря не още се претривава.
Едва сега разбира не, че именно
това е морска буря. Обаче,
както е така от нещастията
та, което е след цел? По-
тъжна ли?...

- Къде си ти? - викане на
не - Тонбави? ... И ще изля-
зе аз от не височина пред
абе! Да, аз аз ясно ра-
зах: - не съм ти другарка,
заурит самата неща втур-
ската, силни...

И слуша - отговорът не.

- Къде, къде се? Викане още на не.

Отново никакъв отговор.

... Доту кити морето, при-
ват се височини, там се
разнае нещата, които дива
грива се прената на кълба
като всяка врата; обаче, слу-
шат се в този момент
сред архивните врати, и
самата ред на тал ад,
слаби звуци:

- Аз съм тук!

- Там, ниско над морето,
како? Не аз съм високо,
далече от тал ад!

- Не, аз съм над глоби-
ната и съм с токова. По-
нава на ада аз! По крила-
та не има спривеност.